

Ояндаи Амрико ва 18 июли соли 2020 — Шумораи шаш

Нишона

Jeff Pippenger

2023-09-23

Ва баъд аз се рӯз ва ним рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳй 11:11, 12.

Пас аз он ки дар кӯча поймол карда шуданд, Илос ва Мусо Тасаллидиҳандаро қабул мекунад ва он гоҳ бар поҳои худ меистанд. Устухонҳои водии Ҳизкиёл нахуст овозеро мешунаванд ва сипас ба ларзиш меоянд, аммо онҳо ҳанӯз бе нафас буданд.

Пас ман, чунон ки амр шуда будам, нубувват кардам; ва ҳангоме ки нубувват мекардам, овозе баромад, ва инак, ларзише падид омад, ва устухонҳо ба ҳам омаданд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва чун нигаристам, инак, пайҳо ва гӯшт бар онҳо пайдо шуданд, ва пӯст аз боло онҳоро пӯшонид; аммо дар онҳо нафасе набуд. Ҳизкиёл 37:7, 8.

Вақте ки баданҳо аз нав барқарор карда мешаванд, онҳо паёми чор бодро мешунаванд.

Пас ба ман гуфт: «Ба бод нубувват намо, нубувват намо, эй писари одам, ва ба бод бигӯ: Ҳамин тавр Худованд Худо мегӯяд: Эй нафас, аз чор бод биё ва бар ин кушташудагон бибар, то зинда шаванд». Пас, чунон ки Ё ба ман амр фармуда буд, нубувват намудам, ва нафас ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, лашкари бисёр азиме. Ҳизкиёл 37:9, 10.

Ҳамаи анбиё охири ҷаҳонро муайян менамоянд, бинобар ин, ин порча аз Ҳизкиёл барои онҳое, ки меҳоянд аз паёми ду набии Ваҳй боби ёздаҳ канораҷӯӣ кунанд, як муаммо ба вучуд меоварад. Албатта, барои онҳое ки меҳоянд ин паёмро рад намоянд, осонтарин дурӯғе, ки метавонанд ба худ бигӯянд, ин аст, ки Ваҳй боби ёздаҳ фақат як таърихест, ки Инқилоби Фаронсаеро намояндагӣ мекунад, ва он ҳеҷ татбиқе ба охири ҷаҳон надорад. Аммо агар шумо ин пешфарзро бипазиред, ки ҳатто Ваҳй боби ёздаҳ низ охири ҷаҳонро муайян мекунад, пас бояд ин ҳақиқатро мувофиқ созед, ки лашкари азими охири ҷаҳон, ки паёми фариштаи сеюмро дар нидои баланд пешкаш мекунад, пеш аз он ки ҳамчун лашкари Худо бархезад, ҳамчун мурда ва эҳёшуда муаррифӣ шудааст.

Баъд ӯ ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд; инак, онҳо мегӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудаанд, ва умеди мо барбод рафтааст; мо аз барои қисматҳои худ бурида шудаем.” Пас нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, эй қавми Ман, Ман қабрҳои шуморо хоҳам кушод, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам

овард. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ҳангоме ки қабрҳои шуморо мекушоям, эй қавми Ман, ва шуморо аз қабрҳоятон берун меоварам, ва Рӯҳи Худро дар шумо хоҳам ниҳод, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар замини худатон қарор хоҳам дод; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, инро гуфтаам ва ба ҷо овардаам», мегӯяд Худованд». Ҳизкиёл 37:11–14.

Масеҳ бо абре ба осмон сууд кард, ва Ё бо абрҳо бозмегардад; ва абрҳо рамзи фариштагон мебошанд. Мусо ва Илс дар абре, ки паёми фариштаи сеюмро ифода мекунад, ба осмон сууд мекунад; он фаришта дар миёни осмон парвоз мекунад дар замони қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида. Мусо ва Илс дар замони қонуни якшанбе, дар иртибот бо паёме аз ислом, ба осмон сууд мекунад.

Ишаё бисёр ҳақиқатҳоро, ки ба ин таърих алоқаманданд, муайян месозад, ва ин маҳз дар ҳамон порчаест, ки Исо барои муайян сохтани кори Худ ба он истинод намуд. Ё анбиё Илс ва Алишаро ҳамчун намунаҳои он истифода бурд, ки паёми нубуввати роҳбатанони ҳуди онҳо напасируфтанд; ва ин дарҳол қасонери, ки аз қалисо дар Носира буданд, ба ғазаб овард, ва онҳо қасди куштани Ёро карданд.

Рӯҳи Худованди Парвардигор бар ман аст, зеро ки Парвардигор маро тадҳин намудааст, то ба фурӯтанон муждаи нек биёварам; Ё маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо диҳам, озодиро ба асирон эълон намоям, ва қушода шудани зиндонро ба бастагони занҷир; то соли мақбули Парвардигор ва рӯзи интиқоми Худои маро эълон намоям; то ҳамаи мотамдоронро тасалли диҳам; то барои мотамдорони Сион муқаррар намоям, ки ба онҳо ба ҷойи ҳокистар зебӣ, ба ҷойи мотам рағғани шодӣ, ва ба ҷойи рӯҳи малол либоси ситоиш бахшам; то онҳоро дарахтони адолат, ниҳоли Парвардигор номанд, то ки Ё ҷалол ёбад. Ва онҳо вайронҳои қадими ро бино хоҳанд кард, харобиҳои пешинаро барқарор хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои валангор, харобиҳои наслҳои бисёрро аз нав обод хоҳанд кард. Ва бегонагон истода рамаҳои шуморо хоҳанд ҷаронд, ва писарони ғариб шудгоркунадагон ва тоқпарварони шумо хоҳанд буд. Аммо шумо қоҳинони Парвардигор номида хоҳед шуд; мардум шуморо хизматгузори Худои мо хоҳанд гуфт; шумо сарвати халқоро хоҳед хӯрд, ва ба ҷалоли онҳо хоҳед болид. Ба ивази расвоии худ шумо дучанд хоҳед гирифт; ва ба ивази ҳиҷолат онҳо аз насиби худ шод хоҳанд шуд; бинобар ин, дар замини худ дучандро соҳиб хоҳанд шуд; шодии ҷовидонӣ насиби онҳо хоҳад буд. Зеро ки Ман, Парвардигор, довари одилонро дӯст медорам, ғоратро барои қурбонии сӯхтанӣ бад мебинам; ва қори онҳоро ба ростӣ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва бо онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст. Ва насли онҳо дар миёни халқҳо машхур хоҳад шуд, ва зурриёти онҳо дар миёни қавмҳо; ҳамаи онҳое ки онҳоро мебинанд, эътироф хоҳанд кард, ки онҳо насл ҳастанд, ки Парвардигор баракаташон додааст. Ман дар Парвардигор бағоят шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои ман хурсанд хоҳад гардид; зеро ки Ё маро бо либосҳои наҷот пӯшонидаст, бо ҷомаи адолат маро фаро гирифтааст, мисли домде ки худро бо зинат оро медиҳад, ва мисли арӯсе ки худро бо ҷавоҳироти худ меорояд. Зеро ҷунон ки замин навади худро меҷӯнад, ва ҷунон ки боғ он ҷиро ки дар он кошта шудааст, меҷӯнад, ҳамон тавр Худованди Парвардигор адолат ва ситоишро дар пеши ҳамаи халқҳо меҷӯнад.

Ба хотири Сион ман хомӯш нахоҳам истод, ва ба хотири Ерусалим ором нахоҳам гирифт, то даме ки адолати он мисли равшанӣ падид ояд, ва начоти он мисли чароғе ки месӯзад. Ва халқҳо адолати туро хоҳанд дид, ва ҳамаи подшоҳон ҷалоли туро; ва туро бо номи наве хоҳанд хонд, ки даҳони Худованд онро ном хоҳад ниҳод. Ту низ тоҷи ҷалол дар дасти Худованд хоҳӣ буд, ва афсари подшоҳӣ дар кафи дасти Худои худ. Туро дигар «Таркшуда» нахоҳанд номид; ва замини туро дигар «Вайрона» нахоҳанд гуфт; балки туро «Ҳефзибо» хоҳанд хонд, ва замини туро «Беуло»; зеро Худованд аз ту хушнуд аст, ва замини ту ба никоҳ дода хоҳад шуд. Зеро чунон ки ҷавоне духтареро ба занӣ мегирад, ончунон писаронат туро ба никоҳ хоҳанд гирифт; ва чунон ки домод аз арӯс шодӣ мекунад, ончунон Худои ту аз ту шодӣ хоҳад кард. Ман бар ҳисорҳои ту, эй Ерусалим, посбонон гузоштаам, ки рӯзу шаб ҳеҷ гоҳ хомӯш нахоҳанд монд; эй шумо, ки Худовандро ба ёд меоваред, хомӯш набошед. Ва ба Ё оромӣ надихед, то даме ки Ё Ерусалимро барқарор созад ва онро дар замин мояи ситоиш гардонад. Худованд ба дасти ростии Худ ва ба бозуи қудрати Худ қасам хӯрдааст: «Ба яқин, Ман дигар ғаллаи туро барои хӯроки душманонат нахоҳам дод; ва писарони бегона шароби туро, ки барои он меҳнат кашидаӣ, нахоҳанд нӯшид; балки онҳое ки онро ҷамъ овардаанд, онро хоҳанд хӯрд ва Худовандро ситоиш хоҳанд кард; ва онҳое ки онро гирд овардаанд, онро дар саҳнҳои қудси Ман хоҳанд нӯшид». Гузаред, гузаред аз дарвозаҳо; роҳи қавмро омода кунед; шоҳроҳро баланд созед, баланд созед; сангҳоро барчинед; парчамеро барои қавм барафрозед. Инак, Худованд то ақсои ҷаҳон нидо кардааст: ба духтари Сион бигӯед: «Инак, начоти ту меояд; инак, подоши Ё бо Ёст, ва мукофоти амали Ё пеши рӯи Ёст». Ва онҳоро «Қавми муқаддас», «Раҳоёфтагони Худованд» хоҳанд хонд; ва туро «Чустучӯшуда», «Шаҳре ки тарк нашудааст» хоҳанд номид. Ишаё 61:1–62:12.

Худованд бо яксаду чилу ҷаҳор ҳазор, ки пештар «таркшуда» буданд, вале баъдан «шаҳре» мешаванд, ки «таркшуда нест», «аҳди ҷовидонӣ» мебандад. Онҳо «вайрон» буданд ва дар кӯча мурда меҳобиданд. Ишаё онҳоро ҳамчун «коҳинони Худованд», «хидматгузорони Худованд, «қавми муқаддас» ва «посбонон»-и деворҳои Сион муаррифӣ мекунад.

Бар хилофи онҳое ки бар ҷасадҳои мурдаи онҳо шодӣ мекарданд, Худо он гоҳ бар онҳо «чун домод бар арӯс шодӣ мекунад» шодӣ менамояд. Арӯс он гоҳ омода сохта шудааст. Ҳамон тавре ки дар ваъда ба Филадельфия Худованд ба онҳо «номи нав» медиҳад, Ё номи онҳоро «Ҳефсибоҳ» ва «Беулоҳ» муайян мекунад. Ҳефсибоҳ маънои онро дорад, ки лаззати Ман дар Ёст, ва Беулоҳ маънои издивоҷ карданро дорад. Худованд бо онҳое ки аз ҷониби Илос ва Мусо муаррифӣ шудаанд, издивоҷ мекунад.

Коре, ки ба онҳо супурда шудааст, ин аст, ки роҳи Омадани Дуюми Масеҳро бо мавъиза кардани «хушхабар»-и Масеҳ ва адолати Ё «то ақсои ҷаҳон» тайёр созанд. Онҳо ба воситаи Тасаллибахш дар фурӯрезии Рӯҳ тадҳин гардидаанд ва сипас «чун парчам» «бардошта» хоҳанд шуд, чунон ки «овози бузурге аз осмон» ба «онҳо» мегӯяд: «Ба ин ҷо боло оед». Он гоҳ онҳо дар дасти Худованд мисли «тоҷи ҷалол» ва «диадемаи подшоҳӣ» хоҳанд буд. Закарё ҳамон тоҷро ҳамчун аломат муайян мекунад, ва ҳамчунин ин воқеаро дар айёми борони охир ҷой медиҳад.

Ва Худованд Худои онҳо дар он рӯз онҳоро, мисли рамаи қавми Худ, начот хоҳад дод; зеро онҳо мисли сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ки чун парчае бар замини Ё барафрошта мешаванд. Зеро чӣ қадар бузург аст некии Ё, ва чӣ қадар бузург аст чамоли Ё! Ғалла ҷавонро шодмон хоҳад сохт, ва шароби нав духтаронро. Аз Худованд дар вақти борони охирин борон талаб кунед; пас Худованд абрҳои барқнок падида хоҳад овард, ва ба онҳо борони фаровон хоҳад дод, ба ҳар кас алафи саҳро. Закарё 9:16–10:1.

Онҳо «рамаи қавми Ё» хоҳанд буд, вале Худованд рамаи дуҷома низ дорад, ки он вақт ҳанӯз дар Бобил аст ва Ё онҳоро низ даъват хоҳад кард. Кори онҳо аз нав бино кардани «харабаҳои» куҳан ва «вайрониҳои» наслҳои бисёр хоҳад буд. Онҳо ҳамонҳое хоҳанд буд, ки бозгашта, роҳҳои куҳанеро, ки дар дохили Адвентизм ва берун аз Адвентизм рад ва пӯшида шуда буданд, аз нав барқарор менамоянд. Онҳо ба ҳақиқатҳои бунёдии миллери бармегарданд ва онҳоро дар покии худ ба Адвентизми Лоудикия пешниҳод хоҳанд кард, ва ҳамчунин ба онҳое ки берун аз Адвентизманд, дар бораи ҳақиқатҳои «куҳан»-и воқеа ба шариати Худо, махсусан рӯзи шанбе, паём хоҳанд расонд. Ҳангоми анҷом додани ин кор онҳо таъриҳҳои наслҳои бисёрро барои тавзеҳи таърихи нав ба кор хоҳанд бурд. Кори онҳо дар вақти борони охир сурат хоҳад гирифт, вақте ки доварҳои Худо дар замин ҳастанд. Вақте ки Худованд бо дасти ростии Худ онҳоро чун парча боло мебардорад, тамоми ҷаҳон, ки пештар бар ҷасадҳои мурдаи онҳо, ки дар кӯча хобида буданд, шодӣ карда буд, он парчамро хоҳад دید ва қарнаи оғоҳкунандаи посбонро хоҳад шунид.

Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон, ва ҳамаи иқоматкунандагони замин, бубинед, ҳангоме ки Ё бар кӯҳҳо байраке барафрозад; ва ҳангоме ки қарнае бинавозад, бишнавед. Ишаё 18:3.

Дар боби ёздаҳуми Ваҳй, вақте онҳое ки бар ҷасадҳои мурдаи онҳо шодмонӣ мекарданд, دیدанд, ки онҳо бархостанд, «тарси бузург бар онҳое ки онҳоро دیدанд, афтод».

Он гоҳ Ашшур бо шамшер фурӯ хоҳад афтод, аммо на аз дасти марди қавӣ; ва шамшер, на аз дасти марди одӣ, ўро хоҳад хӯрд; вале ў аз шамшер хоҳад гурехт, ва ҷавононаш мағлуб хоҳанд шуд. Ва аз тарс ба қалбаи худ хоҳад гузашт, ва миронаш аз байрак ба ҳарос хоҳанд афтод, меғӯяд Худованд, ки оташи Ё дар Сион аст, ва кӯраи Ё дар Ерусалим. Ишаё 31:8, 9.

Ҳамаи шаҳодатҳои набӣ дар китоби Ваҳй ба ҳам меоянд. Ашшурӣ подшоҳи шимолро дар Дониёл 11:40–45 намояндагӣ мекунад, ки ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ касе барои ёрии ў нахоҳад буд. Вақте ки яксаду чилу чор ҳазор нафар, ки посбонони Худо мебошанд, қарнаи менавозанд, тамоми ҷаҳон хоҳад шунид ва хоҳад тарсид. Онҳое ки бо ду набӣ намояндагӣ шудаанд, аз ҷониби Тасаллидиханда «масх» хоҳанд шуд, «то башорати нек мавъиза кунанд», ки ҳамон «хабарҳо аз шарқ ва аз шимол» мебошанд, ки подшоҳи шимолро дар Дониёл 11:44 «ошуфта» месозанд, ва ин оғози таъқиботи бӯҳрони қонуни якшанbero нишон медиҳад. Дар он вақт халқҳо ба паёми аз Бобил берун омадан посух хоҳанд дод ва омада ба қоҳинони Худованд, ки ҳамчунин ҳамчун «решаи Ёисой» намояндагӣ шудаанд, хоҳанд пайваست; ва ҳамин тавр усули Китоби Муқаддасро муайян мекунад, ки онҳо ба воситаи он паёми оғоҳкунандагони ба халқҳо пешниҳод хоҳанд кард.

Ва дар он рӯз решае аз Ӯисой хоҳад буд, ки ҳамчун аломате барои халқҳо барпо хоҳад истод; халқҳои ғайрияхудӣ ба сӯи ӯ хоҳанд омад; ва оромгоҳи ӯ пурчалол хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд дасти Худро бори дуюм дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ашшур, ва аз Миср, ва аз Патрус, ва аз Куш, ва аз Элом, ва аз Шинор, ва аз Ҳамот, ва аз қазираҳои баҳр бозпас орад. Ва Ӯ барои халқҳо аломате барпо хоҳад кард, ва рондашудагони Исроилро ҳамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудоро аз чор ғушаи замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:10–12.

Худованд қавми Худро 11-уми сентябри соли 2001 бо паёме ҳамъ овард, ки ҳамлаи Исломо ҳамчун омадани воӣ сеюм муайян мекард. Худованд қавми Худро боз бори дуюм, пас аз он ки онҳо дар кӯча мурда буданд, ҳамъ меоварад. Вақте ки Ӯ чунин мекунад, онҳое ки ҳамъ оварда мешаванд, ҳамчун «рондашудагони Исроил» ва «парокандагони Яхудо» шинохта мешаванд. Онҳо 18-уми июли соли 2020 ба кӯчаҳо ронда шуданд, аммо бори дуюм ҳамъ оварда мешаванд, то он нишоне бошанд, ки рамаи дигари Худоро, ки ханӯз дар Бобиланд, ҳамъ меоварад. Ҳамъ омадани онҳое ки ханӯз дар Бобиланд, аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад, ки он дуоми ду овоз дар Ваҳй боби ҳаҷдаҳ аст.

Ҳамъомади аввал 11 сентябри соли 2001 ба амал омад, ҳангоме ки Исломо ба Иёлоти Муттаҳида зарба зад. Чун аломате, ки бояд бори дуюм ҳамъ оварда шавад, онҳо ҳамчун решаи Ӯисой муаррифӣ мегарданд, ки ин рамзест, ки кори Алфа ва Омегаро ифода намуда, анҷоми як чизро бо оғози як чиз нишон медиҳад. Ҳамъомади аввал бо зарбаи исломӣ бар Иёлоти Муттаҳида аломатгузорӣ шуд ва зарбаи исломӣ бар Иёлоти Муттаҳидаро ҳамчун ҳамъомади дуюм тасвир ва муайян мекунад. Вақте ки решаи Ӯисой ҳамчун аломате барои халқҳо барпо мешавад, «оромии» ӯ пурчалол хоҳад буд, зеро он аломат қасонеро, ки ханӯз дар Бобиланд, ба роҳи қадимии библиявии шанбеи рӯзи ҳафтум боз хоҳад овард, ва ба ҳамина тарз барафрӯхта шудани он аломатро барои халқҳо дар бухрони қонуни якшанбе нишон хоҳад дод.

«аломат» нахуст раванди поксозиро таҷриба мекунад, ки дар боби сеюми Малокӣ, дар ду поксозии маъбад аз қониби Масеҳ ва, албатта, дар масали даҳ боқира дар поёни ҳаракати Миллерӣ тасвир шудааст. Раванди поксоӣ дар оғоз дар анҷом айнан, ҳарф ба ҳарф, тақрор мешавад ва Ишаё онро дар иртибот бо як қадвали воҳиде, ки дар китобе қайд шудааст, муаррифӣ мекунад. Исёни адвентизм ҳамон қадвали қалбакиест, ки соли 1863 барои рад қардан ва иваз намудани он ду қадвале, ки дар китоби Ҳабаккук, боби дуюм, қайд шудаанд, ба миён оварда шуд.

Акнун бирав, онро пеши онҳо бар лавҳе бинавис ва дар китобе сабт намо, то ки барои замонҳои оянда, то абадулобод, боқӣ монад: зеро ин қавми саркаш, фарзандони дурӯғӯ, фарзандоне ҳастанд, ки намехоҳанд шариати Худовандро бишнаванд; ки ба бинандагон меғӯянд: «Набинед»; ва ба анбиё: «Ба мо ростиро нубувват накунед; ба мо суханони мулоим бигӯед, фиребҳоро нубувват кунед. Аз роҳ дур шавед, аз тариқ қанор равед, Қуддуси Исроилро аз пеши мо дур кунед». Бинобар ин, Қуддуси Исроил чунин меғӯяд: «Азбаски шумо ин қаломро хор шумурда, ба зулм ва қачравӣ таваққал намуда, бар он така қардед, пас ин гуноҳ барои шумо мисли шикӯфи омодаи фуру рехтан хоҳад буд, ки

дар девори баланди барчааста падида омадааст, ва шикастани он ногаҳон, дар як лаҳза, фаро мерасад. Ва Ӯ онро чунон хоҳад шикаст, ки зарфи кулодро пора-пора мекунад; ӯ раҳм нахоҳад кард, ба тавре ки дар миёни пораҳои он порчае ёфт нахоҳад шуд, то бо он аз оташдон оташ бардоранд ё аз ҳавз об бикашанд». Зеро Худованди Парвардигор, Қуддуси Исроил, чунин мегӯяд: «Дар бозгашт ва оромӣ наҷоти шумо хоҳад буд; қуввати шумо дар сукут ва таваккал хоҳад буд», вале шумо нахостед. Балки гуфтед: «Не, мо бар аспон хоҳем гурехт»; бинобар ин хоҳед гурехт. Ва: «Бар тезравон савор хоҳем шуд»; бинобар ин таъкибкунандагони шумо тез хоҳанд буд. Ҳазор кас аз таҳдиди як нафар хоҳад гурехт; аз таҳдиди панҷ нафар хоҳед гурехт, то он даме ки мисли сутуне бар қуллаи кӯҳ ва мисли парчае бар теппа боқӣ монед. Ва аз ин рӯ Худованд мунтазир хоҳад монд, то бар шумо лутф намояд; ва аз ин рӯ сарафроз хоҳад шуд, то бар шумо раҳм кунад; зеро Худованд Худои доварист. Хушо ҳамаи онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд. Зеро қавм дар Сион, дар Ерусалим, сокин хоҳад шуд; ту дигар нахоҳӣ гирист. Ӯ ба овози ғигони ту басо лутф хоҳад кард; ҳамин ки онро бишнавад, ба ту ҷавоб хоҳад дод. Ишаё 30:8–19.

Соли 1863 адвентизм раванди рад кардани паёми нубувватии Вилиям Миллерро, ки бар ду лавҳи муқаддаси Ҳабакқуқ ба тасвир омадааст, оғоз намуд. Исо анҷомро бо оғоз мисол меорад. Дар ин порча исёнгарони оғози адвентизм ҳамчунин намояндаи исёнгарони анҷоми адвентизм мебошанд. Дар ҳар ду ҳолат исён ба рад кардани паёми нубувватӣ ва методологияи ҳар як таърих ишора мекунад, ҳангоме ки онҳо ба «бинандагон» эълон мекунад: «Набинед; ва ба анбиё, Ба мо суҳанони рост нагӯед, ба мо суҳанони ҳамвор гӯед, фиребхоро нубувват кунед».

Ҳамчунин онҳо тасмим мегиранд, ки роҳро тарк намоянд, вақте эълон мекунад: «Аз роҳ дур шавед, аз тариқ канор равед, Қуддуси Исроилро аз пеши мо дур созед». Роҳи одилон ҳамон «роҳҳои қадим» аст, ки дар китоби Ирмиё, боби шашум, оятҳои шонздаҳ ва ҳабдаҳ зикр шудааст. Исёнгарон тасмим мегиранд, ки на дар ҳақиқатҳои бунёдӣ роҳ раванд ва на ба садои қарнае, ки аз ҷониби посбонони бардошташуда навохта мешавад, гӯш фаро диҳанд; инҳо ҳаракати Миллеритӣ ва ҳаракати Future for America-ро намояндагӣ мекунад.

Чунин мегӯяд Худованд: «Бар роҳҳо биистед, ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он роҳ равона шавед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Аммо онҳо гуфтанд: «Мо дар он роҳ нахоҳем рафт». Ҳамчунин посбонон бар шумо таъин кардам, ки гуфтанд: «Ба садои қарнаи гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Пас бишнавед, эй халқҳо, ва бидон, эй ҷамоат, он чиро, ки дар миёни онҳост. Бишнав, эй замин: инак, Ман бар ин қавм бало меоварам, яъне самари андешаҳои онҳоро, зеро ки ба суҳанони Ман гӯш надоданд ва шариати Маро рад карданд. Ирмиё 6:16–19.

Саркашон рад кардани роҳ рафтан дар роҳҳои қадими роҳ ҳамчунин ҳамчун хоҳиши онҳо «Он Қуддуси Исроилро аз пеши худ дур созанд» тасвир мекунад ва ин рад кардани паёми Нидои Нимашабро ифода менамояд, ки бар асоси Алфа ва Омега бино ёфтааст, ва анҷоми адвентизмро бо ибтидои он ба тасвир мекашад.

«Дар оғози роҳ, дар паси онҳо, нури равшане барпо гардида буд, ки фаришта ба ман гуфт он «фарёди нисфи шаб» аст. Ин нур дар тамоми тӯли роҳ медурахшид ва ба поҳон онҳо рӯшноӣ мебахшид, то ки онҳо пеш наафтанд.

«Агар онҳо чашмони худро ба Исо, ки андак пеши онҳо буд ва онҳоро сӯи шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор медоштанд, дар амон буданд. Аммо дере нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр хеле дур аст, ва онҳо умед доштанд, ки пештар ба он дохил шуда бошанд. Он гоҳ Исо онҳоро ташвиқ мекард, зеро Дастӣ ростӣ пурчалолӣ Худро боло мебардошт, ва аз Дастӣ Ё нуре мебаромад, ки бар фарқии адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Ҳалелуё!” Дигарон бошитоб нуре, ки паси онҳо буд, инкор карданд ва гуфтанд, ки на Худо онҳоро то ин андоза дур роҳнамоӣ кардааст. Нуре, ки пушти сар доштанд, хомӯш шуд ва пойҳои онҳоро дар торикии комил гузошт, ва онҳо пешпо хӯрда, нишон ва Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба ҷаҳони тира ва шарииро поён афтанд». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Раванди поксозие, ки нидои Нимашаб онро таҷассум мекунад, ду синфи ибодаткунандагонро ба вучуд меоварад; ва боби сиёми Ишаё камбуди рағбани бокирагони аблаҳро ҳамчун нотаваҷиб барои гирифтани об ё оташ муаррифӣ мекунад, ки ҳар ду рамзи Тасаллидиханда мебошанд, он ҷо ки Ишаё менависад: «шикасти он ногаҳон, дар як дам, фаро мерасад. Ва ӯ онро мисли шикастани зарфи кӯзагар, ки пора-пора карда мешавад, хоҳад шикаст; ӯ раҳм нахоҳад кард, ба тавре ки дар миёни пораҳои он ҳатто як резай сафол ёфт нахоҳад шуд, то аз оташдон оташ бигирад ё аз ҷоҳ об бардорад.» Доварии онҳо «ногаҳон» меояд, чунон ки дар нидо дар нимашаб тасвир шудааст, вақте ки он гоҳ дармеёбанд, ки барои ба даст овардани рағбан дигар хеле дер шудааст. Оташ ва об дар шаҳодати Ишаё танҳо як муаррифии дигари рағбан дар масали даҳ бокира мебошанд. Рағбан, об ва оташ намояндаи ҳислатанд; онҳо ҳамчунин намояндаи паём ва ҳузури Тасаллидиханда мебошанд. Ҳеҷ яке аз ин рамзҳо наметавонанд ба даст оварда шаванд, вақте ки доварии даҳ бокира «ногаҳон, дар як дам, фаро мерасад.» Он гоҳ дигар хеле дер мешавад.

Ягона амният дар «бозгаштан» аст, ки ҳамон ваъдааст, ки ба Ирмиё дода шуд, ҳангоме ки ӯ намояндаи онҳое буд, ки аз ноумедии аввал ноумед гардида буданд. Агар қавми Худо ба сӯи Ё бозмегаштанд, Ё низ ба сӯи онҳо бозмегашт, аммо исёнгарон рад мекунанд, ва нуре ки роҳро мунаввар месохт, хомӯш гардид. Нур дар ибтидо Нидои Нисфи Шаб буд, ва роҳи пеш рӯ ба пеш то абадиёт ба воситаи бозуи пурчалолӣ ростӣ Масеҳ мунаввар карда мешуд. Масеҳ дар пеши онҳое буд, ки дар он роҳ мерафтанд, ва нуре ки аз ақиб буд, бояд ҳамон нур бошад, зеро Масеҳ анҷоми роҳро бо оғози роҳ тасвир менамояд. Нидои Нисфи Шаб ҳақиқати ҳозира буд ва ҳаст.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафарашон доно буданд ва панҷ нафар нодон. Ин масал то хурдтарин ҷузъи он иҷро шудааст ва хоҳад шуд, зеро он ба ҳамин замон татбиқи махсус дорад ва, монанди паёми фариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

Хошише, ки Қуддусро водор созанд, то аз пеши онҳо дур гардад, рад кардани на танҳо Масеҳ, балки Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега мебошад. Ин рад кардани паёми Нидои Нимашаб аст. Паёми Нидои Нимашаб дар оғози адвентизм ислоҳи пешгӯии нокомшуда буд.

Исёнгароне, ки «роҳҳои куҳан»-ро рад карданд, ва «миз»-и қалбакиеро, чудо аз одилон, ба вучуд оварданд, чунонки дар иҷрои Нидои Нимашаб аз ҷониби ҳаракати Миллерӣ нишон дода шудааст. Сипас «ҳазор кас» «аз маломати як кас» гурехтанд, ва ҳаракат ногаҳон аз панҷоҳ ҳазор то панҷоҳ поён рафт. Онҳо аз сабаби он «маломат», ки аз ҷониби «панҷ» бокирагони доно омад, гурехтанд; он бокирагон ба онҳо гуфтанд, ки равғане барои тақсим кардан надоранд, ва онҳо бояд рафта, барои худ равған бихаранд. Чудо шудани аблаҳон аз доноён бокирагони доноёнро «мисли аломате бар қуллаи кӯҳ, ва мисли парчаме бар теппа» боқӣ гузошт. Исёни бокирагони аблаҳ дар 22 октябри соли 1844 исёни соли 1863-ро ба тасвир кашид, зеро 22 октябри соли 1844 оғози он нуздаҳ сол буд, ки анҷоми «ҳафт замон»-и Ибодат 26-ро намояндагӣ мекунад. Мо дар бораи ин мавзӯ боз чизҳои бештаре дорем, ки бигӯем, вале исён дар соли 1844 намунаи исёни соли 1863 буд ва он нуктаеро нишон медиҳад, ки дар он мизи қалбакӣ ба вучуд оварда шуд.

Тарсе, ки онро бокирагони нодон эҳсос мекунанд, ҳамон тарсе аст, ки ҳангоми ба ҳаёт баргардонда шудани бокирагони хирадманд ва бар пойҳои худ истодани онҳо нишон дода шудааст. Он вақт дигар барои бозгашт аз ноумедии 18 июли соли 2020 дер шудааст, ва рӯйдоди баъдӣ суъуд ба осмон аст, ки ҳангоми қонуни якшанбе ба амал меояд. Он гоҳ заминларзаи бузурге ба вуқӯъ меояд.

Ва дар ҳамон соат заминларзаи бузурге ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фуру рехт, ва дар он заминларза аз мардум ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои осмонро ҷалол доданд. Войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд. Ваҳй 11:13, 14.

Ваҳй, боби ёздаҳум, нишон медиҳад, ки дар айёми Инқилоби Фаронса як даҳяки шаҳр фуру рехт, ва дар он таърих миллати Фаронса, миллате ки аз ду шохи нубувватӣ иборат буд ва ҳамчун Садум ва Миср муаррифӣ шудааст, сарнагун гардид. Ду шохи Фаронса намунаи ду шохи Иёлоти Муттаҳида мебошанд.

Фаронса аз лиҳози нубувват яке аз даҳ подшоҳӣ буд, ки дар Дониёл 7 Руми бутпарастро намояндагӣ мекунанд; бинобар ин, даҳяки подшоҳӣ (шаҳр) суқут кард. Дар ҳақиқат, аз миёни он даҳ шохи Дониёл 7, ки дар ниҳоят дар соли 538 папагиро бар тахти замин нишонданд, Фаронса подшоҳии асосие буд, ки папагиро барқарор намуд. Фаронса, ҳамчун яке аз даҳ қудрати Дониёл 7, нақши ҳайвони дӯшоҳаи заминии Ваҳй 13-ро намунавор нишон медиҳад. Иёлоти Муттаҳида дар анҷом барои папагӣ ҳамон кореро анҷом медиҳад, ки Фаронса дар оғоз анҷом дода буд. Иёлоти Муттаҳида қудрати пешсафи даҳ подшоҳест, ки Созмони Милали Муттаҳидро намояндагӣ мекунанд, ва он дар заминларзаи қонуни якшанбе суқут мекунад. Мо ин оятҳоро дар мақолаи навбатӣ ба таври муфассалтар баррасӣ хоҳем кард.

Яке аз мавзӯҳои асосии ин мақола он аст, ки он паёмест, ки қавми Худоро ба по меҳезонад, зеро Тасаллобахше, ки онҳоро ба по меҳезонад, рамзи равшан аст, ки на танҳо Рӯҳулқудсро ифода мекунад, балки ҳамчунин иртиботҳоро, ки Худо ба қавми Худ мефиристад. Паёми Ваҳй боби ёздаҳ, ки Мӯсо ва Илёсро ба по меҳезонад, ҳамчунин бо ваъдае, ки ба Ирмиё дода шудааст, ифода мегардад.

Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Агар бозгардӣ, туро боз хоҳам овард, ва ту ба ҳузури Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбахоро аз пастфитрат чудо кунӣ, мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо сӯи ту бозгарданд, аммо ту сӯи онҳо бознагард. Ва туро барои ин қавм девори мисини муҳкам хоҳам гардонид; ва онҳо бар зидди ту хоҳанд ҷангид, аммо бар ту ғолиб нахоҳанд омад; зеро Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва ҳалосӣ бахшам», мегӯяд Худованд. «Ва туро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти бераҳмон фидия хоҳам дод». Ирмиё 15:19–21.

Ишаёё ҳамон гуна даъватро ба амал овард, вақте гуфт: «Зеро ки чунин мегӯяд Парвардигор Худо, Қуддуси Исроил: Дар бозгашт ва оромӣ шумо наҷот хоҳед ёфт». Ишаёё илова намуд, ки он «бозгашт» ба вақти таъхири масал вобаста буд, зеро навиштааст: «Ва бинобар ин Худованд мунтазир хоҳад шуд, то ба шумо файз намояд; ва бинобар ин Ё баланд хоҳад шуд, то бар шумо раҳм кунад; зеро Худованд Худои доварист: хушо ҳамаи онҳое ки Ёро интизоранд».

Имтиёзи он ки инсон, чунон ки Ирмиё онро муайян кардааст, «даҳони» Худо бошад, имтиёзи сухан гуфтан аз ҷониби Худо дар он замонест, ки Иёлотӣ Муттаҳида «мисли аждаҳо сухан мегӯяд». Суханоне, ки он гоҳ аз ҷониби қавми Худо гуфта хоҳанд шуд, ҳушдор бар зидди нишони ҳайвони папавист. Барои иштирок дар он ҳаракати ҷалолманд лозим аст, ки мо бозгардем.

Агар ту баргардӣ, эй Исроил, мегӯяд Худованд, сӯи Ман баргард; ва агар макрӯҳоти худро аз пеши назари Ман дур кунӣ, он гоҳ саргардон нахоҳӣ шуд. Ва ту қасам хоҳӣ хӯрд: «Худованд зинда аст», бо ростӣ, бо инсоф ва бо адолат; ва халқҳо дар Ё худро муборак хоҳанд хонд, ва дар Ё ифтихор хоҳанд кард. Зеро Худованд ба мардони Яҳудо ва Ерусалим чунин мегӯяд: замини қорамношудаи худро шудгор кунед, ва миёни хорҳо кишт накумед. Худро барои Худованд хатна кунед, ва ғилофҳои дилҳои худро дур созед, эй мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим; мабодо ғзаби Ман мисли оташ берун ояд ва бисӯзад, ба тавре ки қасе онро хомӯш карда натавонад, ба сабаби шарорати аъмоли шумо. Дар Яҳудо эълон кунед, ва дар Ерусалим хабар диҳед; ва бигӯед: дар замин карнай навозед; нидо кунед, ҷамъ шавед, ва бигӯед: гирд оед, ва ба шаҳрҳои ҳисордор дароем. Байрақро сӯи Сион бардоред; ақиб нишинед, таъхир накумед; зеро Ман аз шимол бало ва ҳалокати азимеро меоварам. Шер аз бешаи худ берун омадааст, ва ҳалоккунандаи халқҳо дар роҳи худ аст; ё аз макони худ берун рафтааст, то замини туро хароб созад; ва шаҳрҳои ту вайрон хоҳанд шуд, бе сокин. Ирмиё 4:1–7.

Аммо Рӯҳи Худованд бар Қидйӯн нозил шуд, ва ӯ карнай навохт; ва Абиэзер аз паси ӯ ҷамъ омад. Ва ӯ ба тамоми Манашше фиристодагон равона кард; ва он низ аз паси ӯ ҷамъ омад; ва ба Ошер, ва ба Забулун, ва ба Нафтолий фиристодагон фиристод; ва онҳо

баромада, ба пешвози онҳо омаданд. Доварон 6:34, 35.